

Mødet den 12. Juni 1913.

Fraværende: Harald Jensen, N. Joh. Laursen, Magnus Nielsen og Samuelsen.

1. (J. Nr. 185—1913). Skrivelse af 7. Juni 1913 fra Justitsministeriet angaaende **Oprettelsen af 2 nye Apoteker i Aarhus**, saalydende:

»Paa Justitsministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Forestilling har det behaget Hans Majestæt Kongen under 5. d. M. allernaadigst at bifalde, at der maa oprettes 2 nye Apoteker i Aarhus, et i Søndergade paa et Sted, som nærmere vil være at approbere af Justitsministeriet, og et i Frederiksalles paa Strækningen Halls Vej til og med Frederiksbjerg Torv ligeledes paa et Sted, som nærmere vil være at approbere af Justitsministeriet, under de i allerhøjeste Resolution af 23. December 1842 bestemte Vilkaar, at der i vedkommende Bevilling betinges, at den træder ud af Kraft, saafremt Bevillingshaveren ikke inden 1 Aar fra Bevillingens Dato maatte have tilendebragt Apotekets Anlæg og Indretning, samt at der tillægges Apotekerne de for Apotekere i Købstæderne med personligt Privilegium sædvanlige Rettigheder og paalægges dem de saadanne paahvilende Forpligtelser, ligesom de vil have at underkaste

sig den med Hensyn til Apotekets forsvarlige Drift fornødne Kontrol, alt i Overensstemmelse med det allerhøjeste Privilegium, som maatte blive dem meddelt.

Hvilket man under Henviſning til Hr. Kammerherrens Skrivelse af 5. September f. A. hermed ſkal meddele Dem til Efterretning og videre Bekendtgørelſe for vedkommende Retsbetjent og Kommunalbeſtyrelſe.«

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 175—1913). Cirkulære af 2. Juni 1913 fra Juſtitsminiſteriet om Foretagelſe af **Valg af Maskinsynsmænd** i Henhold til Lov af 29. April 1913 om Arbejde i Fabrikker m. v.

Udsattes.

3. (J. Nr. 22⁴—1913). Indenrigsminiſteriets Approbation paa en **Købekontrakt** med Murermester M. Pedersen angaaende en Marselisborggrund.

Til Efterretning.

4. (J. Nr. 181—1913). Meddelelſe fra Ligningskommissionen om **Forandringer i Marts Tillægsligning 1913**.

Til Efterretning.

5. (J. Nr. 179—1913). Regnskab over **Skolernes Lærer- og Børnebiblioteker** for 1912—13.

Til Efterretning.

6. (J. Nr. 186—1913). Planer og Overslag til **Kloakpumpestationen**.

Marthin Hansen bemærkede, at Planer og Overslag i Virkeligheden forlængſt var godkendt i Enkelthederne, men at Brolægningsudvalget nu fremsendte dem for at give Byraadet Lejlighed til at ſe dem. Samtidig udbad Udvalget ſig Bemyndigelſe til ſtraks at lade afholde Licitation over Granitarbejderne, ſom Udvalget tænkte ſig at anmode 4—5 Stenhuggere om at give Tilbud paa.

J a k o b J e n s e n kunde have ønsket en Situationsplan over de forskellige Bygningers Beliggenhed. En saadan var nemlig ikke til Stede ved Sagen. Taleren kendte imidlertid ad anden Vej, hvorledes Bygningerne skulde ligge, og han kunde have ønsket, at Opsynsmandens Bolig var kommet til at ligge ud mod Jægergaardsvejs Forlængelse i Stedet for som paatænkt en Del tilbage paa Terrænet. Da Grunden imidlertid var udgravet, og Fundamenteringsarbejderne i Gang, var der intet at gøre herved. Det forbavsede Taleren, at Arkitekten havde indrettet Boligen saaledes, at der ingen Sydsol kunde komme i Lejligheden, saa han vilde henstille til Udvalget at formaa Arkitekten til at sætte et Vindue mod Syd i hver Stue, hvilket sikkert kunde gøres uden at skæmme Bygningens Udseende.

S i m o n s e n fandt det meningsløst at opføre Opsynsmandsboligen efter den foreliggende Tegning, da den saa ikke vilde komme til at indeholde et eneste ordentligt Værelse. Dersom det paa Tegningen viste meningsløste Indhug, der gik helt op til Taget, blev borttaget, saaledes at Murene kom til at gaa lige ud, vilde der kunne blive to gode Værelser. Desuden var Huset konstrueret saaledes, at det vilde komme til at se mindre godt ud, idet Tagværket var altfor dominerende og Murene for lave. Den egentlige Pumpestation saa ret godt ud, men Boligen vilde blive et rent Monstrum. Taleren vilde derfor foreslaa Udvalget at sørge for, at Planen blev ændret, saaledes at der kunde komme et ordentligt Hus ud af det.

M a r t h i n H a n s e n skulde som ikke teknisk kyndig indskrænke sig til at love at bringe de

fremførte Anker over Tegningen til Boligen frem i Udvalget.

Sagen udsattes, idet dog Brolægningsudvalget bemyndigedes til straks at udbyde det i Indstillingen ommeldte Stenhuggerarbejde.

7. (J. Nr. 21¹—1913). Indstilling fra Brolægningsudvalget om **Regulering af Pladsen ved Skæringen af Langelandsgades og Ny Munkegades Forlængelse** til en Bekostning af 1480 Kr., som afholdes af Boulevardkontoen.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 135—1913). Andragende fra Stads- og Havneingeniørforeningen for Provinsbyerne om Tilskud til Udarbejdelsen af **Oversigter for Aaret 1910—11 over Driften af Gasværker og Vandværker i Provinsbyerne.**

Fra Udvalget for Belysningsvæsenet forelaa Indstilling om indtil videre fra Belysningsvæsenet at yde 35 Kr. aarlig og fra Vandværksudvalget Indstilling om fra Vandværket ligeledes indtil videre at yde 25 Kr. aarlig.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 157—1913). Andragender fra Aarhus Handelsforening, Handelsforeningen af 1887 og Manufakturhandlerforeningen om **Ændring af Politivedtægtens § 18, saaledes at Afstanden fra Vinduesmarkisers Underkant til Fortovet ændres fra at skulle være 3½ Alen til at skulle være 2 m.**

Formanden forelagde Andragenderne samt Politimesterens Erklæring, der gik ud paa, at Politiet udenfor det egentlige Hovedstrøg havde givet Dispensation til 2 m, og at Kravet om 2,10 m paa Hovedstrøget allerede var saa godt som gennemført. Taleren føjede hertil en Bemærkning om, at det næppe kunde lade sig gøre nu at ændre Politivedtægten paa det paagældende Punkt,

men at man snart skulde i Gang med Udarbejdelsen af en ny Politivedtægt.

Carl Laursen troede, de handlende vilde blive glade ved at faa at vide, hvad Politiet kaldte Strøget, og henstillede, at Politimesteren fremkom med en nærmere Paavisning af, hvad der mentes.

Andragenderne toges til Efterretning, idet det henstilledes til Politimesteren nærmere at fastsætte Grænsen for, hvad han i sin Erklæring benævner »Strøget«.

10. (J. Nr. 183--1913). Indstilling fra Politimesteren om, at der paabydes »Skridt« ved Skæringen af Vestergade og Grønnegade, samt at Cyklokørsel forbydes paa Ny Munkegades nederste Del.

Formanden erindrede om, at Sagen tidligere havde været til Behandling i Býraadet, men at der da var blevet rejst forskellige Indvendinger mod de foreslaaede Paabud, hvorfor Sagen var blevet udsat, for at Medlemmerne kunde faa Lejlighed til at undersøge Forholdene de paagældende Steder.

Mikael Johansen anbefalede at følge Politimesterens Indstilling. Beboerne betegnede begge Steder som meget farlige, saa Paabudene var sikkert i høj Grad betimelige.

Niels Jensen mente, at det ikke var let at vide, hvad der mentes med langsom Kørsel, idet langsom Kørsel for en Bil sikkert vilde blive kaldt hurtig Kørsel for et Hestekøretøj. Udenbys Folk, der kom kørende til Byen, kunde ikke sidde og se efter paa hvert Gadehjørne, om de skulde køre langsomt eller ej, og Følgen vilde blive, at de kunde risikere at blive mulkterede 2—3 Gange paa en Tur til Byen. Folk maatte selv lære at passe paa. Mange Steder var det forøvrigt langt værre end ved Skæringen af Vestergade og Grønne-

gade, f. Eks. ved Lille Torv. Taleren saa heller ingen Grund til at forbyde Cyclekørsel paa Ny Munkegade, naar Kørsel med Automobiler var tilladt.

F o r m a n d e n gjorde opmærksom paa, at der ikke var Tale om at paabyde langsom Kørsel, men Skridt, hvilket vist enhver vidste hvad var. Landboerne kom saa ofte til Byen, at de hurtigt lærte at kende dennes Skik, og med Hensyn til de egentlige fremmede maatte man kunne lempe sig, saaledes at de i hvert Fald første Gang slap med en Advarsel.

Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 75—1913). Indstilling fra Markudvalget om, at **Kloaken under Renovationspladsen Nord for Byen forlænges** mod Vest til den forbiførende Vej og ca. 50 Alen mod Øst.

F o r m a n d e n meddelte, at Brolægningsudvalget forespurgte, paa hvilken Konto Udgiften, 1080 Kr., skulde afholdes, og at Kommunebogholderen foreslog Konto VIII 5 c 1.

Indstillingen vedtoges.

12. (J. Nr. 182—1913). Andragende fra **Skanderborg Børnehjem** om Tilskud.

F o r m a n d e n meddelte, at der paa Budgetets Konto XIX 5 i var opført et Tilskud paa 100 Kr. til Skanderborg Børnehjem, men at Bidraget beroede paa Byraadets nærmere Bevilling.

Bevilgedes.

13. (J. Nr. 158—1913). Andragende fra **Kvindehjemmet i Læssøesgade** i København om Tilskud.

Henvistes til Budgetbehandlingen.

11. (J. Nr. 2²⁰—1913). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 4** jfr. § 11 i Bygningsvedtægten for Hotel Royal.

Formanden oplyste, at Andragendet var anbefalet af begge Kommissioner samt af Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse.

Jakob Jensen havde ikke været til Stede i Udvalget ved Sagens Behandling, men havde intet imod at gaa med til at anbefale Andragendet, naar der blot, saaledes som man plejede i lignende Tilfælde, blev tilføjet en Bestemmelse om, at Ejeren skulde udstede en tinglæst Deklaration paa, at Byraadet havde Ret til til enhver Tid at tage Tilladelsen tilbage.

Møller bekræftede, at man plejede at forlange en saadan Deklaration, og fandt det rigtigst, at man ogsaa gjorde det i nærværende Tilfælde.

Andragendet anbefaledes paa Vilkaar, at der udstedes og tinglæses Deklaration, hvorefter Byraadet til enhver Tid kan tage Tilladelsen tilbage.

15. (J. Nr. 2²¹—1913). Andragende om **Dispensation fra Bygningsvedtægtens § 14** for Ejendommen Gyldenløvesgade Nr. 7.

Anbefaledes.

16. (J. Nr. 2¹⁷—1913). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21** for Ejendommen Jægergaardsvej Nr. 60.

Anbefaledes paa de af Bygningskommission og Sundhedskommission foreslaaede Vilkaar.

17. (J. Nr. 2¹⁸—1913). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21 og Bygningsvedtægtens § 14** for Ejendommen Frederiksalle Nr. 136—138.

Anbefaledes paa de af Bygningskommission og Sundhedskommission foreslaaede Vilkaar.

18. (J. Nr. 2¹⁹—1913). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21, fra Bygningslovens § 6 jfr. Bygningsvedtægtens § 6 og fra Bygningsvedtægtens §§ 12, 14, 19 og 25** for Ejendommen de Mezasvej Nr. 1.

Anbefalede paa de af Bygningskommission og Sundhedskommission foreslaaede Vilkaar.

19. (J. Nr. 1⁵—1913). Andragende om Approbation paa **Udstyknings- og Sammenlægningsplan for Matr. Nr. 358** e m. fl. af Bygrundene.

Anbefalede.

20. (J. Nr. 1³—1913). Andragende om Approbation paa **Udstykningsplan for Matr. Nr. 2115 a** af Bygrundene.

Anbefalede.

21. Forespørgsel fra Udvalget for Belysningsvæsenet angaaende **Trækning af Belysningsvæsenets Kontrolur.**

Møller udtalte, at Forespørgselen angik en Sag, som Udvalget egentlig kunde have ordnet selv, men som det dog havde fundet det rigtigt at henvende sig til Byraadet om. I 1903 anskaffede Belysningsvæsenet et Kontrolur, for at der kunde føres Kontrol med, at Arbejdere og Funktionærer mødte rettidig paa Arbejdspladsen. Meningen var, at alle Belysningsvæsenets Folk skulde trække Uret, og dette var ogsaa blevet overholdt, indtil nogle enkelte, før Taleren kom i Udvalget, undlod at trække Uret. Det sagdes, at den daværende Direktør, Gunst, havde givet disse enkelte Tilladelse til at lade være at trække, men noget skriftligt Bevis herfor fandtes ikke. Efterhaanden var der saa blevet nogen Slaphed med Hensyn til Trækning af Kontroluret, og dette havde foranlediget Belysningsvæsenets Ledelse til at stille Forslag om, at alle, baade de maanedslønnede og de timelønnede, skulde trække Uret. Udvalget fandt Ledelsens Forslag rigtigt og meddelte dem, der undlod at trække Uret, at de fremtidig maatte gøre dette. Fra de paagældende modtog Udvalget saa en Skrivelse, hvori de med-

delte, at de ikke vilde opfylde det stillede Krav, og at der ved dette vistes dem en Mistillid. Der meddeltes saa de paagældende, at Udvalget vedblivende var enigt i, at Paabudet maatte overholdes, men Udvalget fik atter en Skrivelse, hvori udtaltes, at man stadig ikke ønskede at trække Uret, men ønskede Sagen henvist til Voldgift. Hvad der skulde forstaas hermed, kunde Taleren ikke rigtig indse, idet han vilde finde det meget uheldigt for Institutionens Drift, om ethvert Paabud saaledes skulde henvises til Voldgift. For at faa Sagen ordnet paa mindelig Maade anmodede Udvalget om en Forhandling med de vedkommende, og der mødte saa 2 Repræsentanter for de maanedslønnede Folk, der ikke vilde trække Kontroluret. Ved Forhandlingen forklarede Udvalget disse Repræsentanter, at der ved det givne Paabud aldeles ikke vistes dem nogen Mistillid, men at det kun var Ret og rimeligt, at de maatte trække Uret ligesaavel som de timelønnede, og at man, naar de ikke vilde trække Uret, kun kunde opfatte det saaledes, at de ikke ønskede at møde paa Pladsen til den bestemte Tid. Saa vidt Taleren vidste, var det kun Maskinassistenterne af 2 Kl. og Formanden i Retort-huset, der ikke vilde trække. Da Forhandlingen intet førte til, ønskede Udvalget nu Byraadets Bemyndigelse til at foretage de Skridt, der var nødvendige for at faa Paabudet opfyldt. Udvalgets Forlangende var kun, hvad der var rimeligt og desuden i Overensstemmelse med Lønregulativet. Da Udvalget selv havde ansat de fleste af de paagældende Folk og altsaa ogsaa kunde afskedige dem, kunde Udvalget naturligvis selv have ordnet Sagen, men det var kommet til Byraadet, fordi det antog, at det hele nok vilde jævne sig,

hvis Byraadet sluttede sig til Udvalgets Standpunkt.

Simonsen forekom det, at det var nogle underlige Smaasager, der kom fra Belysningsudvalget under den ny Æra og efter dets ny Sammensætning. Den foreliggende Sag syntes ret ubetydelig og indeholdt, hvis man da havde Sans for Realiteter, ikke ret meget. I Virkeligheden drejede det sig vel ogsaa mest om et Magt- eller Formalitetsspørgsmaal. Taleren var ikke tilstrækkelig sagkyndig til at kunne sætte sig ind i, hvad den Trækning af Kontroluret skulde betyde, eller om Uret virkelig var i Stand til at øve nogen virkelig Kontrol med, at Manden var, hvor han skulde være, men han syntes, at som Sagen forelaa, var det et mærkeligt Sted at rejse Spørgsmaalet og en mærkelig Begrundelse, der var blevet givet, for i Virkeligheden havde man intet faaet at vide om den egentlige Aarsag til Paa budet. De Folk, der var Tale om, var maanedslønnede Folk, som alle var beskæftigede ved kontinuerlig Drift, og om denne var der en Lovbestemmelse, hvorefter en Kedel eller Maskine ikke maatte forlades, naar den var i Drift, men at Tilsynet skulde blive, til Afløsningen kom. Egentlig kunde man altsaa ganske rolig overlade Sagen til de paagældende Folk selv, kunde de ikke selv ordne den, kunde de klage til Udvalget. Der forelaa imidlertid intet om, at saadan Klage var ført. Det syntes i det hele taget et mærkeligt Spørgsmaal at besvære Byraadet med, men det stod dog klart for Taleren, at skulde de Folk, der arbejdede i kontinuerlig Drift, trække Kontroluret, var der lige saa god Grund om ikke større til, at Kontorpersonalet ogsaa skulde trække. Der burde intet Skel gøres, saa Udvalget maatte for at være konsekvent for-

lange, at alle paa Belysningsvæsenet, altsaa ogsaa Kontorfolkene, skulde trække. Taleren vilde derfor foreslaa, at Udvalget selv ordnede Sagen saaledes, at alle Belysningsvæsenets Folk blev stillet lige. Enten skulde alle eller ingen trække Kontroluret.

Møller skulde, naar man ankede over, at det var rene Smaasager, Belysningsudvalget under dets ny Sammensætning kom med, erindre om, at der tidligere var blevet klaget over, at det forrige Udvalg slet intet kom med. Udvalget havde anset det for rigtigst at indanke den foreliggende Sag for Byraadet, men mente dette, at Udvalget selv skulde ordne den, ja saa kunde Udvalget vel ogsaa det. Som før bemærket var Anledningen til hele Sagen, at enkelte undlod at trække Uret, vel nok i Tro til at det gik nok, og saa havde Efterladelsen forplantet sig til flere. Derefter var det, at Ledelsen havde forelagt Sagen for Udvalget. Taleren indsaa ikke, hvorfor de maanedslønnede ikke ligesaa vel som de timelønnede skulde trække Uret, men paa dette Punkt syntes Hr. Simonsen at ville gøre Forskel. Skulde nogle trække og nogle ikke, skulde man dog synes, de maanedslønnede var nærmest til det, da de timelønnede jo mistede noget i Indtægt ved ikke at møde til rette Tid. At lade Kontorfolkene trække Kontroluret var der ingen Anledning til, da Kontorchefen sikkert passede paa, at de kom til den Tid, de skulde. Dersom Byraadet ikke vilde give Udvalget den ønskede Bemyndigelse, sagde det dermed, at Funktionærerne skulde have Magten, og dermed vilde Udvalgets Ansvar være bortfaldet. Som tidligere oplyst var hele Udvalget og ikke blot dets Flertal enig i denne Sag.

Simonsen forstod ikke Hr. Møller, naar denne udtalte, at Byraadet skulde afgøre Sagen paa en bestemt Maade, ellers vilde Udvalget ikke bryde sig noget om det mere; thi Udvalget maatte dog vel rette sig efter, hvad Byraadet mente. Taleren havde foreslaaet Sagen ordnet saaledes, at alle eller ingen skulde trække, men han kunde absolut ikke gaa med til, at Udvalget, hvis det fik den ønskede Bemyndigelse, skulde have Lov til uden videre at afskedige de paagældende Folk. Taleren indsaa ikke, hvorfor der skulde gøres nogen Forskel mellem Maskinfolkene og Kontorfolkene. Naar alle Belysningsvæsenets Folk skulde trække Uret, vilde næppe nogen gøre Indvendinger derimod, heller ikke Maskinassistenterne, men det var rimeligt, at disse følte sig brøstholdne ved at skuile trække Uret, naar Kontorfolkene ikke skulde. Det var vel meget rigtigt, at Kontorchefen kunde kontrollere, om Kontorfolkene kom rettidig, men paa Belysningsvæsenets andre Arbejdspladser var der jo ogsaa kontrollerende Folk. Hr. Møller var ikke kommet ind paa det af Taleren omtalte Forhold, at Vagtmandskabet i kontinuerlig Drift skulde blive ved Maskinen til Afløsningen kom, men Forholdet var jo dog det, at naar dette var Tilfældet, saa var der ikke Spor af Grund for hele Sagen, og saa var der heller ingen Grund for Udvalget til at skride ind, med mindre der indløb Klage over, at Afløsningen ikke kom i rette Tid.

Christensen skulde indrømme, at Sagen maaske var noget af et Magt- eller Etikettespørgsmaal. Fra Ledelsens Side var der blevet forlangt mere Orden med Kontrollen, men Taleren havde ikke villet være med til, at nogle skulde trække og andre ikke. Derimod havde han været med

til at undtage Kontorfolkene, idet disse samledes indenfor 4 Vægge, hvor det let kunde ses, om de alle var mødt til Tiden, men skulde Kontorfolkene tages med, lod det sig vel nok ordne. Det var meget rigtigt, at der ikke var nogen egentlig Grund til at lade Folk i kontinuerlig Drift trække Kontrolur, da den vagthavende ikke maatte gaa, inden Afløsningen kom, saa Spørgsmaalet paa dette Omraade altsaa løste sig selv, men hvis man i Almindelighed regnede med, at det var nødvendigt at faa Kontroluret trukket, synes der ikke at være nogen Grund til, at Maskinassistenterne skulde danne en Undtagelse, idet der ogsaa fandtes timelønnede Folk i kontinuerlig Drift. Taleren indsaa i det hele taget ikke, hvorfor der skulde gøres Forskel paa maanedslønnede og timelønnede Folk, de første var jo dog for største Delen udgaaet af de sidstes Rækker. Kontroluret var blevet anskaffet, før Taleren var kommet i Udvalget, og det daværende Udvalg maatte vel have anset det for nødvendigt, men da man altsaa nu havde Uret, og Direktøren ikke mente, det kunde nedlægges, fandt Taleren det rigtigst, at alle skulde trække, idet han ikke vilde være med til at sige, at der ingen Kontrol skulde føres. Taleren kunde godt tænke sig, at Byraadet paalagde Udvalget selv at ordne Sagen saaledes, at enten alle, altsaa ogsaa Kontorfolkene, skulde trække eller slet ingen. Forøvrigt arbejdede mange af Belysningsvæsenets Folk ude i Byen, og dem var det naturligvis umuligt at føre Kontrol med ved Hjælp af Uret.

Møller troede, det vilde være et meget usædvanligt Skridt, hvis man vilde paalægge Kontorfolkene at trække Kontrolur. Kontorfolkene burde ikke stilles anderledes end andre Ste-

der, og Kontorchefen skulde nok paase, at de alle kom i rette Tid. For at faa Paabudet opfyldt maatte Udvalget have Bemyndigelse til at foretage de Skridt, der var nødvendige; thi hverken Byraad eller Udvalg var tjent med, at Funktionærerne ikke rettede sig efter et givet Paabud. Det var aldeles ikke givet, at der vilde ske nogen Opsigelse, men hvis de paagældende Folk vedblivende nægtede at gøre, hvad der med Ret og Rimelighed blev dem paabudt, indsaa Taleren ikke, hvad andet der var at gøre end at opsiges dem. Taleren vilde ikke gerne gaa med til at tage Ansvar for at nedlægge Uret.

Simonsen forstod vedblivende ikke Hr. Møller; thi naar Kontorchefens Kontrol maatte være tilstrækkelig overfor Kontoristerne, maatte anden Kontrol end den, der laa i, at Vagtmanden ikke maatte gaa, før Afløsningen kom, anses for endnu mere unødvendig overfor Maskinassisterne. Endnu havde man ikke faaet nogen egentlig Besked om, hvad Udvalget vilde have Bemyndigelse til at foretage, men hvis det var Meningen, hvad der syntes at skinne igennem, at smide samtlige Maskinassistenter paa Gaden, kunde Taleren dog tænke sig, at der ogsaa blandt Byraads konservative Medlemmer var Folk, som ikke vilde være med til en saadan Masseudsmidning paa det Grundlag.

P. Jensen kunde ikke se særlig Anledning til at diskutere Sagen naar baade Udvalg og Ledelse var enig om, at Uret var nødvendigt, og at det maatte trækkes. Taleren kunde ikke vel tænke sig, at nogen ønskede at blive smidt paa Gaden for saa ubetydelig en Ting som at trække et Kontrolur. Det stillede Forlangende

var ikke mere, end der blev forlangt i enhver større Fabrik.

Møller anbefalede atter, at Udvalget fik den ønskede Bemyndigelse. Som før bemærket var det aldeles ikke givet, at der vilde ske nogen Opsigelse, idet det jo nok vilde hjælpe, at Udvalget kunde henvise til, hvad Byraadet havde bestemt, men skulde nogen derefter vedblivende nægte at trække, gad Taleren se, hvilket andet Middel end Opsigelse der var at bruge.

Jakob Jensen syntes, man var lovlig langt ude, naar saadanne indre administrative Spørgsmaal skulde drøftes i Byraadet. Hvis alle Udvalg saaledes kom til Byraadet med deres indre Spørgsmaal, vilde der ingen Ende blive paa Byraadsmøderne. Taleren kunde ikke indse, at Belysningsvæsenets Kontrolur kunde være til nogen synderlig Nytte, idet der var en ledende Mand for hver lille Gruppe Arbejdere, og disse ledende Mænd selvfølgelig maatte paase, at alt gik ordentligt til. Skulde der ske Sløseri, vilde Udvalget let forstaa at ordne Sagen. I Virkeligheden var der jo heller intet sket; der var kun Uenighed om, hvorvidt kun nogle eller alle skulde trække Uret. Naar Udvalget nu mente, at der ikke kunde holdes Kontrol uden Uret, maatte Byraadet selvfølgelig ikke sætte sig derimod, men det maatte forlange, at det skulde gøres ens for alle. Kunde der føres Kontrol med de mange Folk, der arbejdede i Byen, og med Kontorfolkene uden Kontrolur, kunde der vel lige saa godt med dem, der blev tilbage. Men i ethvert Tilfælde maatte det gøres ens for alle, ogsaa Kontorfolkene. Skulde Arbejderne underkastes Kontrol, burde Udvalget dog tage lige saa meget Hensyn til dem som til en 16aarig Kontordreng, det kunde Arbejderne

forlange, og andet havde de vel heller ikke forlangt. Taleren henstillede til Udvalget at gøre Kontrollen ens for alle Belysningsvæsenets Folk. Hjælp det ikke, kunde Udvalget komme til Byraadet.

Kjeld Sørensen forstod ikke, at Udvalget ikke selv havde kunnet ordne den Sag. Forholdene var ganske som i de store Fabrikker. Det var rigtigt, at Fabrikernes Kontorfolk ikke trak Kontrolur, men de maanedslønnede gjorde det heller ikke. Skulde der forandres ved den nuværende Ordning, maatte Udvalget kunne forhandle med Funktionærerne gennem disses Tilidsmænd. Saaledes blev der gjort paa Fabrikkerne. Taleren tænkte, at Forholdet maatte blive ved at være, saaledes som det var, eller at alle maatte trække.

Mikael Johansen gjorde opmærksom paa, at det ikke var det nuværende Udvalg, der havde rejst Sagen eller anskaffet Uret. Det forbavsede Taleren meget, at nogle Arbejdere nægtede at trække Uret, naar deres Kammerater maatte gøre det. Det var givet, at der ikke kunde administreres, med mindre de Bestemmelser, som Udvalget gav til Ordenens Opretholdelse og Arbejdets Udførelse, blev overholdt. Det var det centrale i Sagen; noget helt andet var, hvis man mente at kunne undvære Uret; men havde man dette, maatte det selvfølgelig bruges.

Møller bemærkede til Hr. Kjeld Sørensen, at Udvalget netop havde forhandlet med 2 Repræsentanter for dem, der ikke ønskede at trække, og at det var blevet henstillet til dem at trække, for at de kunde væreigestillede med dem, som træk, og hvoriblandt der ogsaa var en Del maanedslønnede. Taleren kunde ikke tænke sig

det heldigt at nedlægge Uret, i hvert Fald ikke før Ledelsen foreslog det.

C h r i s t e n s e n kunde ikke slutte sig til Hr. Kjeld Sørensens Anskuelse. Fordi en Del af Arbejderne i den private Industri blev sat i en lavere Klasse, vilde Taleren ikke være med til at gøre det. Enten maatte alle trække eller slet ingen. Taleren ansaa det for noget uheldigt at afskaffe Uret, naar Ledelsen ønskede det bibeholdt, fordi man derved vilde tage en Del af Ansvarret bort fra Ledelsen.

J a k o b J e n s e n oplyste, at der aldrig i Byraadet var blevet vedtaget noget Forslag om at anskaffe Kontroluret. Dette maatte altsaa være blevet anskaffet af Udvalget selv. Taleren foreslog at ende Sagen med at bestemme, at alle Belysningsvæsenets Folk skulde trække Uret.

M ø l l e r kunde ikke akceptere Hr. Jakob Jensens Forslag, da han ikke kunde tænke sig, at man vilde forlange, at Direktøren og Kontorchefen skulde trække Uret, og da han ansaa det for overflødigt at forlange, at Kontorfolkene skulde trække.

S i m o n s e n tvivlede vedblivende om, at Uret var til nogen Nytte, og maatte vedblivende forlange, at alle skulde stilles ens. Der var ingen Mening i at sætte en Del Medborgere ned i 2. Klasse.

J a k o b J e n s e n var noget forbavset over Hr. Møllers sidste Udtalelse, da det dog maatte formodes, at Hr. Møller maatte være vidende om, at Direktøren og enkelte andre ikke havde bestemt Mødepligt. De Funktionærer, der ikke havde bestemt Mødepligt, kunde der fornuftigvis ikke være Tale om at forlange til at trække.

M ø l l e r vilde finde det meget uklogt at for-

lange **Kontorfolken**e til at trække, idet de ofte arbejdede baade en halv og en hel Time over Tiden uden Ekstrabetating.

F o r m a n d e n bemærkede, idet han stillede den af Udvalget ønskede Bemyndigelse til Afstemning, at Udvalget i Forvejen havde den Bemyndigelse, det nu udbad sig.

Det vedtoges at bemyndige Udvalget til at gennemføre Paabud om **Kontrolurets** Trækning i det Omfang, Udvalget finder rigtigt, og træffe de dertil fornødne Foranstaltninger.

